

Sygn. akt II C 1203/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Pikulik
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Podpora

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko P. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego P. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 1203/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 kwietnia 2016 roku (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia od P. P. kwoty 135,54 złotych.

Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu powództwa powód podał, że w dniu 14 maja 2014 roku pozwany zawarł z nim umowę sprzedaży urządzenia telekomunikacyjnego o nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy pozwany nabył własność urządzenia telekomunikacyjnego, które zostało mu wydane przy jej zawarciu, i zobowiązał się do zapłaty ceny urządzenia w 19 comiesięcznych ratach. Pierwsza rata miała wynosić 2 złote i być płatna w dniu zawarcia umowy, a następne 18 rat miało być płatne po 40 złotych, zgodnie z harmonogramem spłat. Powód podał, że pozwany nie zapłacił powodowi wszystkich wymagalnych rat.

Powód podał, że dochodzi od pozwanego kwoty 6,40 złotych tytułem raty za sprzęt wymagalnej w dniu 8 sierpnia 2015 roku, 40 złotych tytułem raty za sprzęt wymagalnej w dniu 8 września 2015 roku, 40 złotych tytułem raty za sprzęt wymagalnej w dniu 9 października 2015 roku, 40 złotych tytułem raty za sprzęt wymagalnej w dniu 8 listopada 2015 roku, 5,40 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie rat, a także kwoty 3,74 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie rat.

W dniu 26 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie powoda (Nc-e (...)).

Pozwany P. P. zaskarżył ww. nakaz zapłaty, podnosząc, iż dochodzone przez powoda należności zostały spłacone.

W związku z powyższym, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny na podstawie art. 505³⁶ § 1 k.p.c. stwierdził utratę przez nakaz zapłaty mocy w całości i przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, jako sądu właściwości ogólnej pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 9 września 2016 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W odniesieniu do zarzutów zawartych w sprzeciwie podniósł, że pozwanego łączy z powodem wiele umów abonenckich i wskazane przez pozwanego spłaty dotyczą właśnie tych innych umów, w tym w szczególności zaległości wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która jest nierozzerwalnie związana z niniejszą umową o sprzedaż urządzenia telekomunikacyjnego. Wskazał, że w tej sprawie domaga się należności z tytułu nabycia urządzenia telekomunikacyjnego, nie zaś z wykonywania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Dodatkowo powód wskazał, że wpłaty dokonane przez pozwanego przed dniem wniesienia pozwu, tj. 15 kwietnia 2016 roku zostały zaksięgowane na wcześniejsze zaległości i nie zostały uwzględnione w kwocie dochodzonego roszczenia. Powód podniósł przy tym, iż od dnia 15 kwietnia 2016 roku pozwany nie dokonał żadnych wpłat tytułem przedmiotowej umowy.

Uwzględniając wniosek pozwanego P. P., Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział II Cywilny ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego.

W piśmie procesowym z dnia 19 lutego 2017 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu i przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Wskazał, że pozwany do sprzeciwu załączył dowody uiszczenia rat w postaci wyciągów z rachunku bankowego, wykazując, że wywiązał się z umowy wobec powoda. Z przedłożonych dowodów wynika, że pozwany uregulował ostatnią ratę za zakupione urządzenie w dniu 10.07.2015 r. , przed terminem przewidzianym w umowie i kwocie przewyższającej cenę zakupu urządzenia. Podniósł nadto, iż powód nie wykazał, na jakie wcześniejsze zadłużenie zostały zarachowane wpłaty pozwanego i czy pozwany miał zaległości w opłatach na rzecz powoda z innego tytułu niż zakup urządzenia telekomunikacyjnego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 maja 2014 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z P. P. umowę sprzedaży urządzenia telekomunikacyjnego powiązaną z umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Pozwanemu nadano numer abonenta 1. (...).

Na podstawie przedmiotowej umowy P. P. nabył własność urządzenia telekomunikacyjnego – numer (...), które zostało mu wydane przy jej zawarciu. Cena urządzenia wyniosła kwotę 722 złotych i pozwany zobowiązał się do jej zapłaty w 19 comiesięcznych ratach. Pierwsza rata w kwocie 2 złotych miała być płatna przelewem w terminie 7 dni od wystawienia faktury, a następne 18 miesięcznych rat miało być płatne w kwocie po 40 złotych każda, zgodnie z harmonogramem spłat.

Dowód:

-umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 16 maja 2014 roku, k. 25-28 verte;

-warunki oferty promocyjnej, k. 29-32 verte;

-regulamin świadczenia usług, k. 33-36 verte;

-harmonogram spłaty raty, k. 37;

Pozwany P. P. złożył polecenie stałego przelewu w swoim banku, zgodnie z którym dokonywał na rachunek powoda wpłat w terminach przewidzianych harmonogramem spłat. W sytuacji, gdy pozwany nie miał wystarczającej ilości środków na przelew za dany miesiąc, w następnym okresie regulował należności za bieżący miesiąc i poprzednie miesiące.

Pozwany w realizacji zobowiązania wynikającego z łączącej go z powodem umowy dokonał w dniu 12 września 2014 roku na rzecz powoda wpłaty kwoty 160,08 złotych, wskazując, że jest to kwota „za usługi”.

Następnie powód dokonał na rzecz pozwanego następujących wpłat:

-w dniu 27 października 2014 roku – 40 złotych,

-w dniu 25 listopada 2014 roku – 40 złotych,

-w dniu 29 grudnia 2014 roku – 40 złotych,

-w dniu 26 stycznia 2015 roku – 40 złotych,

-w dniu 25 lutego 2015 roku – 40 złotych,

-w dniu 25 marca lub 25 kwietnia 2015 r.- 40 złotych

- w dniu 12 maja 2015 roku – 80 złotych,

-w dniu 23 czerwca 2015 roku – 240 złotych,

-w dniu 10 lipca 2015 roku – 40 złotych.

Łącznie pozwany dokonał na konto powoda z tytułu realizacji zawartej z powodem umowy wpłat w kwocie 760,08 złotych.

Dowód:

-wyciąg z rachunku bankowego, k. 6-8;

-zestawienie transakcji płatności, k. 58-59 verte;

-pismo pozwanego z 26.10.2015 r. k.8v

-zeznania pozwanego P. P., k. 104-104 verte;

W dniu 26 października 2015 roku pozwany zwrócił się do powoda z pismem, w którym wskazał, iż spłacił należność z tytułu umowy sprzedaży urządzenia telekomunikacyjnego, a nawet dokonał nadpłaty z tego tytułu.

Dowód:

-pismo pozwanego do powoda z dnia 26 października 2015 roku wraz z potwierdzeniem nadania, k. 8 verte – 10;

-zeznania pozwanego P. P., k. 104-104 verte;

Pismem z dnia 18 listopada 2015 roku powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia z tytułu ww. umowy w kwocie 126,40 zł w terminie do dnia 9 grudnia 2015 r., z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwany otrzymał wezwanie w dniu 23 listopada 2015 roku.

Powód poinformował też pozwanego o możliwości przekazania danych do Biura (...).

Dowód:

-zestawienie nieopłaconych rat k.24

-wezwanie do zapłaty z dnia 18 listopada 2015 roku wraz z załącznikami i potwierdzeniem nadania, k. 38, k.40;k.42

-pismo powoda z 18.11.2015 r. k. 39

-zestawienie nieopłaconych rat k.41

-wydruk ze strony internetowej poczty polskiej dot. śledzenia przesyłek, k. 43-43 verte.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

(...) S.A. z siedzibą w W. okazało się niezasadne i podlegało oddaleniu.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowiły postanowienia umowy z dnia 16 maja 2014 roku o sprzedaży urządzenia telekomunikacyjnego na raty zawartej przez strony.

Na podstawie przedmiotowej umowy pozwany P. P. nabył własność urządzenia telekomunikacyjnego, które zostało mu wydane przy jej zawarciu. Cena urządzenia wyniosła kwotę 722 złotych i miała być płatna w 19 comiesięcznych ratach, przy czym pierwsza rata w kwocie 2 złotych w terminie 7 dni od wystawienia faktury, a następne 18 miesięcznych rat po 40 złotych każda, zgodnie z harmonogramem spłat.

Pozwany P. P. wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, iż dochodzone przez powoda należności zostały spłacone w całości, na dowód czego przedłożył wyciąg z rachunku bankowego z uwidocznionymi wpłatami dokonanymi na rachunek powoda.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd uznał, iż powód nie sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi wykazania twierdzeń, na których oparł swoje powództwo (art. 6 k.c.). Przede wszystkim powód nie przedłożył dokumentów na wykazanie poszczególnych płatności, za które miałyby zalegać pozwany. Powód nie przedłożył jakiegokolwiek wiarygodnego dokumentu, z którego wynikałaby wysokość zadłużenia pozwanego. Jako niewystarczające Sąd uznał bowiem przedłożone zestawienie nieopłaconych rat i not na dzień 14 kwietnia 2016 roku, tym bardziej, iż dokument ten był kwestionowany przez stronę pozwaną. Nadto, wymienione zestawienia zostały przedstawione w formie niepodpisanego wydruku, a zatem nie mają jakiegokolwiek mocy dowodowej. Nie stanowią ani dokumentu prywatnego ani urzędowego. W istocie stanowią jedynie wydruki komputerowe, możliwe do wygenerowania w kilka minut przy użyciu każdego komputera. Podobnie w zakresie roszczenia odsetkowego. Powód nie przedstawił bowiem not odsetkowych, mimo powoływania się na nie w treści pozwu. Nie wiadomo zatem od jakich kwot i za jaki okres odsetki zostały naliczone.

Przedmiotowe roszczenie jest niezasadne tym bardziej, iż pozwany przy pomocy przedłożonych dokumentów wykazał, że spłacił należności wynikające z umowy sprzedaży urządzenia telekomunikacyjnego na raty z dnia 16 maja 2014 roku, z nawiązką. Pozwany miał bowiem polecenie stałego przelewu w banku, który dokonywał płatności zgodnie z harmonogramem spłat. W sytuacji gdy pozwany nie miał wystarczającej ilości środków na przelew za dany miesiąc, w następnym okresie regulował należności za bieżący miesiąc i poprzednie miesiące. I tak pozwany dokonał następujących płatności z tytułu realizacji przedmiotowej umowy. W dniu 12 września 2014 roku wpłacił kwotę 160,08 złotych, która została zaksięgowana przez powoda tytułem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Następnie P. P. wpłacił w dniu 27 października 2014 roku kwotę 40 złotych, w dniu 25 listopada 2014 roku kwotę 40 złotych, 29 grudnia 2014 roku kwotę 40 złotych, 26 stycznia 2015 roku kwotę 40 złotych, 25 lutego 2015 roku kwotę 40 złotych, 25 marca lub 25 kwietnia 2015 r. kwotę 40 zł, 12 maja 2015 roku kwotę 80 złotych, 23 czerwca 2015 roku kwotę 240 złotych i 10 lipca 2015 roku kwotę 40 złotych. Łącznie zapłacił zatem 760,08 złotych. Cena sprzedanego mu przez powoda urządzenia telekomunikacyjnego wynosiła natomiast 722 złotych, czyli o 40,08 złotych mniej.

Sąd podkreśla, że powód, mimo, iż w niniejszej sprawie był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie zdołał wykazać swojego roszczenia, a zatem udowodnić za pomocą przedłożonych dowodów, że istotnie przysługuje mu wobec pozwanego roszczenie o zapłatę dochodzonej w procesie kwoty 135,54 zł, natomiast to na nim w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu.

Na marginesie tylko Sąd wskazuje, że niewykazanie przez powoda, dochodzonego roszczenia, nie mogło jednak doprowadzić do zastępowania przez Sąd niezbędnej inicjatywy dowodowej strony poprzez działanie Sądu z urzędu, gdyż naruszałoby to podstawową zasadę równości stron (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 21 grudnia 1998r. sygn. akt III CKN 985/98, OSNC 1999/5/104). Przy rozpoznawaniu bowiem sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przeprowadzenia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak też wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r. publ. OSNC 1997/6-7/76, wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1997r. publ. OSNC 1998/3/52, wyrok Sądu Najwyższego z 25 marca 1998r. publ. OSNC 1998/12/208).

Dodatkowo Sąd wskazuje, że powód jest profesjonalistą i powinien dokonać precyzyjnego wyliczenia należności, z jaką na jego rzecz zalega pozwany, a także wskazać, ile wynosi niespłacona należność główna, ile zaś odsetki od niej.

Na marginesie Sąd pragnie również podkreślić, iż nie mogło się ostać stanowisko powoda w tym zakresie, w jakim podnosił on, że wpłaty dokonane przez pozwanego przed dniem wniesienia pozwu, tj. 15 kwietnia 2016 roku zostały zaksięgowane na wcześniejsze zaległości i nie zostały uwzględnione w kwocie dochodzonego roszczenia. Powód nie wykazał bowiem w żaden sposób, na jakie wcześniejsze zadłużenie zostały zarachowane wpłaty pozwanego i czy pozwany w ogóle miał zaległości w opłatach na rzecz powoda z innego tytułu niż zakup urządzenia telekomunikacyjnego. Pozwany bowiem okoliczność tę kwestionował. W trakcie przesłuchania w dniu 25 maja 2017 roku pozwany przyznał jedynie, iż kiedyś spłacał zadłużenie wobec powoda, jednak zadłużenie to zostało spłacone w całości w toku postępowania egzekucyjnego. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód sam pogubił się w swoich rozliczeniach - kiedy i na jaką umowę zarachował wpłaty dokonane przez pozwanego. Powód sam wskazywał, że pozwany posiadał w stosunku do niego również inne zobowiązania, jednak nie wyjaśnił, czy zostały one spłacone ani też nie wyjaśnił, czy zarachował na ich poczet jakiejś kwoty wpłacone przez pozwanego.

W takiej sytuacji roszczenie powoda, jako niewykazane, nie mogło zostać uwzględnione i podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł na dowodach z dokumentów zgromadzonych w sprawie, których wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała, w szczególności na przedłożonym przez pozwanego dowodzie z wyciągu z rachunku bankowego wskazującym kwoty dokonanych przez pozwanego na rzecz powoda wpłat. Powód sam przyznał, że wpłat we wskazanych w tym wyciągu kwotach pozwany istotnie dokonał. Sąd oparł się także na zeznaniach złożonych w sprawie przez pozwanego. Wprawdzie pozwany, jako strona procesu, był zainteresowany korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem procesu, jednak ta okoliczność nie może dyskwalifikować a priori wiarygodności jego zeznań. Zeznania pozwanego co do dokonanych wpłat korespondowały z przedstawionym przez niego wyciągiem z rachunku bankowego, stąd też Sąd uznał je za wiarygodne.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd zasądził od powoda (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego P. P. kwotę 147,60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu- jest to wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego z urzędu – r.pr. R. T., której należało je przyznać za udzieloną i nieopłaconą pomoc prawną z urzędu dla pozwanego P. P..

Na przedmiotową kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 120 złotych, ustalone na podstawie § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), powiększone o stawkę podatku od towarów i usług, która na dzień orzekania wynosi 23 %, tj. o kwotę 27,60 złotych, czyli łącznie 147,60 złotych. Wynagrodzenie należne pełnomocnikowi pozwanego z urzędu należało podwyższyć o podatek od towarów i usług, zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2015 roku wydaną w sprawie o sygn. akt III CZP 90/15.